



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3286/2024
28.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Дејан Атанасовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1995/23 од 10.10.2023. године, у седници одржаној 28.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1995/23 од 10.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1995/23 од 10.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1995/23 од 10.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда П 2449/17 од 26.01.2023. године (у изреци испред пословног броја требало би да стоји „Основног суда у Врању“), којом је одбијен као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овом предмету (став први изреке првостепене пресуде), утврђено да је ништав Споразум о накнади експроприсаног земљишта број 465-642/2011-07 од 21.10.2011. године, јер је у супротности са принудним прописима и јавним поретком и да не производи правно дејство (став други изреке првостепене пресуде), обавезан тужени да исплати тужиоцу на име разлике од исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште кп. бр. .. укупне површине 358 м², уписано у ЛН бр. .. КО ..., износ од 309.312,00 динара са законском затезном каматом од 26.01.2023. године до исплате (став трећи изреке првостепене пресуде) и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 240.692,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 189.000,00 динара од извршности пресуде до исплате (став четврти изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке побијане другостепене

пресуде, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију као посебну, због погрешне примене материјалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 други закон, у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости споразума о накнади експроприсаног земљишта и исплата на име разлике од исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште у износу од 309.312,00 динара.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована правноснажна пресуда у побијаном делу у примени материјалног права на утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на одговарајућој примени материјалног права и у складу са важећом праксом овога суда у сличним чињенично-правним ситуацијама.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 2. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази

динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда (којом је одлучено у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 19.10.2017. године ради утврђења ништавости решења Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове од 21.10.2011. године, и исплате на име разлике између исплате накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште у износу од 10.000,00 динара. Тужилац је поднеском од 19.01.2018. године, уместо тужбеног захтева за утврђење ништавости наведеног решења истакао захтев за утврђење ништавости Споразума о накнади за експроприсано земљиште од 09.07.2012. године, а поднеском од 10.05.2019. године, преиначио је тужбу повећањем тужбеног захтева на име предметне накнаде на износ од 309.312,00 динара. На дан 10.05.2019. године, 1 евро је по средњем курсу износио 117,9950 динара и вредност предмета спора у износу од 309.312,00 динара, износила у еврима 2.621,39 евра, те се у конкретном ради о поступку у спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић